

izhaja vsak četrtek
in velja s poštno vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrt leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravništvu v škofljsk.
poslopju (Bischofshof.)
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spre-
jemajo. —

Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Nov napad na življenje nemškega cesarja Viljelma I.

Še ni preteklo mesec dni, odkar je 21letni klamfarski delavec Hödl nemškega cesarja z revol-
verjem na ulici napal, in že se je našel drug
človek, ki je ravno tam, skoro na istem mestu,
hotel Viljelma I. umoriti, kakor kako zver. V nedeljo
2. junija popoldne ob 3. uri se je Viljelm I. peljal
na sprehod, ko nagloma iz 2 nadstropja hiše št. 18
2krat zaporedom puška pokne. Prvi strel ni zadel,
drugi pa je cesarju 32 velikih svinčenih zrn,
kakoršni lovcem rabijo za streljanje na srne, t. j.
precej debelih šreteljnov, vsipal v levo lice do
očesa, v čeljust, vrat, levo ramo in hrbet. Zadeti
cesar skoči kvišku močno zakričaje: „Jezus, moj
up“ toda ravno tako hitro padne nazaj na svoj
sedež ves krvav. Kočijaž se med tem cesarju po-
sadi na levo stran in se urno z ranjenim in omed-
levajočim vladarjem odpelje do vrat kraljevskega
dvora, kder so možki cesarja raz voza zdignili in
v posteljo prenesli. Poklicani vračniki so takoj
bili pri rokah, so pa spoznali, da cesar ni pre-
nevarno ali na smrt ranjen. Do sedaj so mu 32
svinčenih zrn izkopalni in izrezali, kar ranjenec
dela veliko bolečin in se je bati, da 81letni starec
vendar preveč oslabi in umerje. Zato so tudi hitro
sina naslednika telegrafično pozvali iz Angleškega,
kder je potoval. Tudi Bismark se je takoj podal
v Berlin, ministri zaporedom zborujejo, vojaki v
kosarnah so zbrani, ves Berlin je iznemirjen in
razdražen.

Kdo je pa bil predrzni človek, ki je storil
ta strahoviti napad na cesarja, ki je še nedavno
komaj ušel posilnej smrti na istem mestu? Kdo
je, ki hoče starega kralja in cesarja, osnovnika
nove Nemčije, po sili imeti mrtvega? Morebiti je
eden izmed preganjanih katoličanov, ali morebiti
pripada k spridenim in vsled liberalnega izsesa-
vanja obupnim delavcem, ki v socialističnih zijakih
in kričačih pozdravljajo svoje zveličarje? Ni ne
prvo ne drugo! Morivec ni katoličan, ni delavec,
ampak premožen in izobražen lutrovec, rojen iz

precej imenitne rodbine. Mati vdova je omožena
z nekim majorjem, dva njegova brata sta oficirja,
najmlajši pa je še v šolah. On sam se imenuje
Eduard Nobiling. Bil je rojen 10. aprila 1848. v
Poznanskem; je torej 30 let star. Obiskoval je
gimnazijo in visoke šole v Halle in Lipskem, kder
je l. 1876. postal doktor modroslovja ali filozofije.
Nekaj časa je imel službo pri ministerstvu za
poljedelstvo v Draždanih, pred 2 letoma se je pre-
selil v Berlin, 1. januarja letos nastanil v hiši
št. 18. v ulici blizu kraljevskega dvora in se
je 8 dni pripravljaj na zavratni napad na cesarja.
Spravil si je mnogo orožja, med njim tudi dobro
puško dvocevko, katero je 2. junija res sprožil na
svojega vladarja. Ko bi bil malo više nastavljen, ves
strel bi cesarju bil v glavo zagnal in ga brez
dvombe usmrtil. Kmalu potem, ko se je po ulici
razneslo, da je cesar bil napaden in ranjen, so
ljudje: možki, ženske, policaji, vojaki dli v hišo,
iz katere je puška poknila. Zaprta vrata so brž
vlomljena in morivec zasačen, ki se je pa z revol-
verjem močno branil in več ljudi poškodoval.
Naposled je hotel sam sebe ustreliti, toda vsled
rane, katero mu je eden izmed policajev z sabljo
na lice vsekal, bil je že nekoliko omamljen in se
je samo v levo oko zadel; 2 krogelji ste v glavi
obtičale. Na smrt ranjenega so potem na sodnijsko
odnesli. Tukaj so ga najvišji državni sodniki
izpraševali. Ko so ga vprašali, ali je res hotel
cesarja ubiti, jim je rekel, da je to njegova trdna
in dobro premišljena volja bila. Rekel je tudi, da
se mu za obstanek države celó potrebno zdi, ako
se nemški cesar hitrej ko mogoče iz sveta spravi.
Zavzeti sodniki so še dalje izpraševali, a trdovratni
človek jim ni odgovoril več, nego: „zakaj sem
še nadalje cesarja hotel ubiti, to je moja
reč, za menoj pridejo drugi“. To so bile
njegove zadnje besede, kmalu potem je govorico
zgubil in zdravniki trdijo, da ne more dolgo več
živeti.

Zadnje besede morivčeve so res strašne in
znameniti. Kažejo namreč na zaroto zoper nem-
škega cesarja in opravičujejo ugibanja tistih, ki

mislijo, da je ta napad odgovor freimaurerjev na besede, katere je stari cesar nedavno spregovoril k ministrom: „skrbite, da ljudstvo vere popolnem ne zgubi“. To je tem verjetniše, ker je dopričano, kako freimaurerji svoje izneverjence sami na smrt obsojajo in po soudih, ki so po žrebu za to bili odločeni, umoriti dajejo. Nepokorni taki morivci so v nevarnosti od drugega freimaurerja umorjeni biti. Sedaj pa je tudi znano, da je nemški cesar že od mladih let freimaurer, tudi jegov sin in vsi principi njegove rodbine so freimaurerji in ravno freimaurerstvu se ima kraljevska pruska rodbina zahvaliti, da je Avstrijo premagala, Francosko potlačila in Nemčijo pograbila. Kot zahvalo za toliko pomoč pa tirja freimaurerstvo od nemškega cesarja slobodno preganjanje katoličanov in zatirovanje krščanstva. Odstop ali omahovanje v izpolnjevanju ove tirjatve mu je izneverstvo, odpad — posilne smrti vreden. Da pa freimaurerji v dosego svojih antikristovih namer tudi kralje in cesarje, sploh državne glavarje, umarjajo, to svedoči zgodovina poslednje stotine let. Dokazano namreč je, da so freimaurerji umorili švedskega kralja Gustava, francoskega kralja Ludvika XVI. nadvojvodo Berry-skega, kraljevskega princa naslednika francoskega, vrlo katoliškega predsednika republike Ekvadorske v Amerike, blagega Garcio Moreno itd. Ni tedaj celó nemogoče, da je bržčas tudi puško na cesarja Viljelma I. sprožila — freimaurerska roka! In vendar se nahajajo ljudje, ki tega gada tudi v Avstriji trpijo in gojijo!

Gospodarske stvari.

Poraba gipsa v živalskih hlevih.

M. Sirovi zmleti gips je jedno najboljših sredstev zabraniti, da ogljenokisli amonijak, ki se v gnoju dela in mu še le pravo gnojivno moč in vrednost daje, iz njega ko plin v zrak ne izpuhti. Samo mešanje gnoja z gipsom pa ni tako dobro ko vsakdanje potroševanje gnoja z mehkim perišči gipsa. Tako se doseže dvojno. Naj prej se amonijak v gnoju sproti zadrži in ohrani, ker se žveplove kisline zveže v žveplenokisli amonijak, ki je rastlinam naj močnejša redivna snov in apno gipsovo v ogljenokislo apno. Na drugi strani pa tudi zrak v hlevu bolj čist postaja, ker se razni smradljivi plini ne plavajo po njem. Iz povedanega je tedaj jasno, da bi moralo v vsakem hlevu nekaj sirovega zmletoga gipsa pripravljene biti, da bi se z njim vsak dan sproti gnoj potroševal. Pol kila ali slabi stari funt ga je dosti za govedo ali konja, za 5 ovec ravno toliko. Tudi gnoj na gnojišču velja z gipsom potroševati, posebno kdar se na novo iz hleva pokida in na gnojišču razgrne. Pa ta, ker vsak sadež bolj raste, in tudi gnoj delj časa dober ostane.

Kako naj ravna čebelorejec z panji po Dzierzonovi osnovi.

II. 3. V takih panjih se satovje za zalego prav lahko prenovi in brez vsake težave se zabrani, da se v prostoru za zalego ne izležejo škodljivi troti. Kedar mlada čebelica izleze iz svoje celice, zapusti ondi tanjko kožico (nimfino). Po tem takem nastane celica vedno bolj tesna, in slednjič je že preozka, da bi se v njej mogle izleči čebelice. Potrebno je torej, da se vsaka 3—4 leta satovje za zalego prenovi. V ta namen se vzame iz panja staro satovje, kedar je brez zalege, torej 21. dan potem, ko je stara matica panj zapustila, ali predno se začne zima, ali pa hitro ko zima neha, in namesto starih se lepo mlado satovje postavi, da, celó sred poletja se zamorejo stari sati z zalego, eden za drugim, prestavljati na zadnjo stran iz kraja, kjer je zalega, ali se pusté v prostorišču za med, da se ondi zalega izvali, kedar so že čebele tamkej; čebele si potem hitro v prostorišču za zalego na pripravljenih okvirjih z prilepljenimi kosci satovja napravijo mlado satovje; če bi pa v takem slučaju le trotovo satovje delati utegnile, se mora tisto odpraviti in z satovjem za delavne čebelice zamenjati. Tisto leto kedar se matica prenovi, bi se moralo tudi satovje pnoviti, ker v tem slučaju delajo čebele satovje samo za delavne čebelice; kajti če imajo mlado opljeno matico, ne potrebujejo trotovo. Vsi roji, tudi prvaki, vsaj prvi čas, delajo poglavitno le satovje za delavne čebelice. Skrbeti je torej, da se roji pridno krmijo, da zamorejo nagloma delati satovje. Trotovske satovje se vsaki čas lahko iz prostorišča za zalego odvzame, če se na njegovo mesto zamore djati le satovje za delavne čebelice. Tako se dobi za gnezdo mlado in ne trotovske satovje. 4. Pri teh panjih se lahko zabrani pridelovanje satovja črez potrebo. Čebele si naravno prizadevajo, tudi če je le srednja paša, da prostor svojega prebivališča napolnijo, kolikor le mogoče, z obilnim satovjem, čeravno zamorejo le najmanjši njegov del napolniti sterđjo. To delajo pa zatega voljo, da jim stanovanje za zimo prazno ne ostane in tako bolj gorko postane. Teda vsaki sat, katerega čebele ne potrebujejo za zalego, sterđ ali rožni prah, je napravljen na našo veliko škodo; kajti prej ko čebele zgotovijo 1 funt voska, porabijo že 13 funtov medu. Pri Dzier. panjih pa in če se ž njimi vé razumno ravnati, se pridelovanje nepotrebne satovja lahko zabrani in se pusti, da ga čebele le toliko pridelajo, kolikor ga je treba. Prostor se lahko zapre ali zmanjša in še le takrat, kedar se vidi v poslednjem satu zalega, med in rožni prah, se odpre novi prostor za pridelovanje satovja takrat, če je zvnaj bogata in obilna paša. Ker se na taki način lahko toplota obdrži, zamorejo tudi čebelice lože letati na pašo. 5. V teh panjih je krmenje prav lahko in priprosto. Kajti a) se lahko vstavi satovje z medom, ali b) samo koritce z krmo bodi sladkor ali kaj druga, ali c)